

Úvod

Křížová cesta je vyvrcholením celoživotního směřování Ježíše k naplnění jeho života: záchrana lidí. V evangeliu předchází Ježíšovu umučení popis jeho vstupu do Jeruzaléma, který si v liturgii připomínáme na Květnou neděli. Tam rozpoznání Boží lásky v Ježíši Kristu vede lidi, jejichž srdce neztvrdla zlobou, k radostné chvále Boha. A radosti učedníků odpovídá tichá radost Ježíšova. Se vši pokorou, sedě na mláděti oslice a naplňuje tak proroctví o spravedlivém králi, určitě se usmívá. Tuší, co ho čeká, ale tahle radost není jen přechodná. Pro takovou radost osvobozených lidí to přece dělá. Jako bychom se té radosti měli na počátku dramatických událostí doslova napít, najíst: vždyť ji vloží do oběti naznačené chlebem a vínem, aby v nás nikdy nepřestala. Takový má a může být svět. A kvůli téhle radosti, radosti Boha ze stvoření a radosti stvoření z Boha, nelze uzavřít kompromis se zlem. Na tuto radost nesmíme zapomenout; ona, a s ní spojená pravda, živá pravda a dobro mají být tím, co nás vede

dopředu. Ježíše čeká těžká křížová cesta, ale vzpomínka na radost a touha po věčné radosti, vůle dovést člověka do radosti Boží, zbavit ho všeho, co radosti a naplnění života brání, vede ho dál. Motívem jeho cesty není zlo, msta, trest, ale pokoj. Jeho pokorná trpělivost odpudí vše, co je pyšné, a dá nám sílu řídit se ve svém životě dobrem. Kromě radujících se učedníků jsou ale na počátku Ježíšova vstupu do Svatého města i ti, kteří se bojí o své pozice, o své vidění Boha, o svůj monopol na pravdu. A zatímco učedníci jásají, oni chtějí zakazovat. Radost je dráždí, jejich pojetí víry ji vylučuje. Navíc radost je výrazem svobodného srdce – a svobodní lidé jsou pro mocné majitele náboženství nebezpečím. Tito nepřátelé radosti budou stále hlučnější a aktivnější. Zatímco skupina kolem Ježíše se bude i ze strachu zmenšovat, mnozí jej opustí, zradí, přidají se k mocným, zástup těch, kdo se ho budou chtít zbavit, poroste, zmanipulován lží a demagogií vůdců. Ti, kteří zůstanou, nebudou hrdiny, povede je láska k Ježíši. Skutečná láska, byť nepoučená, křehká, rozpozná na dálku zlo a manipulaci. K tomu není potřeba složitých teorií a nástrojů.

Ježíšův vjezd do Jeruzaléma a jeho následnou křížovou cestu prožíváme letos v šoku z absurdní, zlé, staré, mrtvé války. Před očima nám vyvstávají obrazy neuvěřitelné krutosti, agrese, pohrdání životem. V uších nás bolí zpupná propagandistická slova zcela drze a bez skrupulí překrucující skutečnost. Namísto cesty budování, tvorby, života, sledujeme vjezdy tanků, bombardování, mučení; hledíme nevěřičně na tragický exodus miliónů trpících lidí. Utrpení Ježíše Krista je tak letos ostře zřejmé. I ničivá síla hříchu. Přesto právě letos musíme usilovat o radost, prosit o věrnost, zůstat u Ježíše tolik trpícího v lidech, slabého, poníženého, odsouzeného. Protože v něm je i takto víc života než v agresivním zpupném zlu. Musíme prosit, aby nám i zastavení křížové cesty otevřela oči a srdce, abychom poznali, kde je Bůh, s kým je Bůh. Jeho utrpení, mučení, smrt, pohřeb jsou způsobem přítomnosti Boží lásky v tomto světě. Bůh v Ježíši neuvěřitelně trpí. Ztotožňuje se s obětmi války, nese je s sebou k životu věčnému. Ukrajina a celý trpící svět spočívá v Ježíšově srdci, jako ovečka je naložen na ramena Boha-Pastýře. Pomoc trpícím,

pláč s plačícími, bolest nad hříchem, to vše nás spojuje se životem silnějším než pancéřovaná smrt. Modlitba Ježíšova na křížové cestě přehluší svou pevnou silou všechna umanutá, pyšná slova ideologů moci. Smrt nemá šanci, leda tam, kde se člověk neobráť, nebude se kát, nevyzná se z viny na svém bratru a na své sestře. Skrze zastavení křížové cesty jdem do života.

První zastavení:

Soud

*Modleme se za spravedlnost ve světě
a v našich životech.*

Není spravedlivé vstupovat na cizí území, není spravedlivé zneužívat početní převahu, není spravedlivé zastrašovat druhé tvrdými slovy. Spravedlivý Bůh chce, aby každý mohl žít v pokoji, rozvinout své dary, aby se mu dostalo úcty bez ohledu na jeho původ, národnost, barvu, náboženství, pohlaví, sexuální orientaci. Spravedlivé je, aby člověk poznal ve svém životě Boha jako dobrého Otce. Aby mohl ve svobodě rozvíjet svůj život v souladu se svým svědomím. Aby mohl požívat jistoty, že jeho blízcí, jeho dům, jeho práce nebudou ničeny žádným jiným člověkem. Aby mohl vyznávat víru, kterou přijal. Člověk má právo na zastání u světské spravedlnosti, ta nesmí sloužit žádným privilegovaným skupinám. Člověk má mít právo vyjádřit svůj názor, není-li obhajobou jasného zla. Člověk má právo na spravedlivou obranu svého života, života svých blízkých, domova.

V Ježíšově procesu zdánlivě triumfuje nespravedlnost. Výpovědi Ježíšovy jsou zkreslovány, vytrhovány z kontextu, místo spravedlivého soudu se prosazuje podbízení davu. A co je nejhorší: v Ježíši soudí se zcela nespravedlivě Bůh. Místo vděčnosti za stvoření, život, ochranu, místo úcty k svatosti Boží je tu ideologické přizpůsobování si Boha lidským potřebám. Nespravedlivý rozsudek slouží zlu.